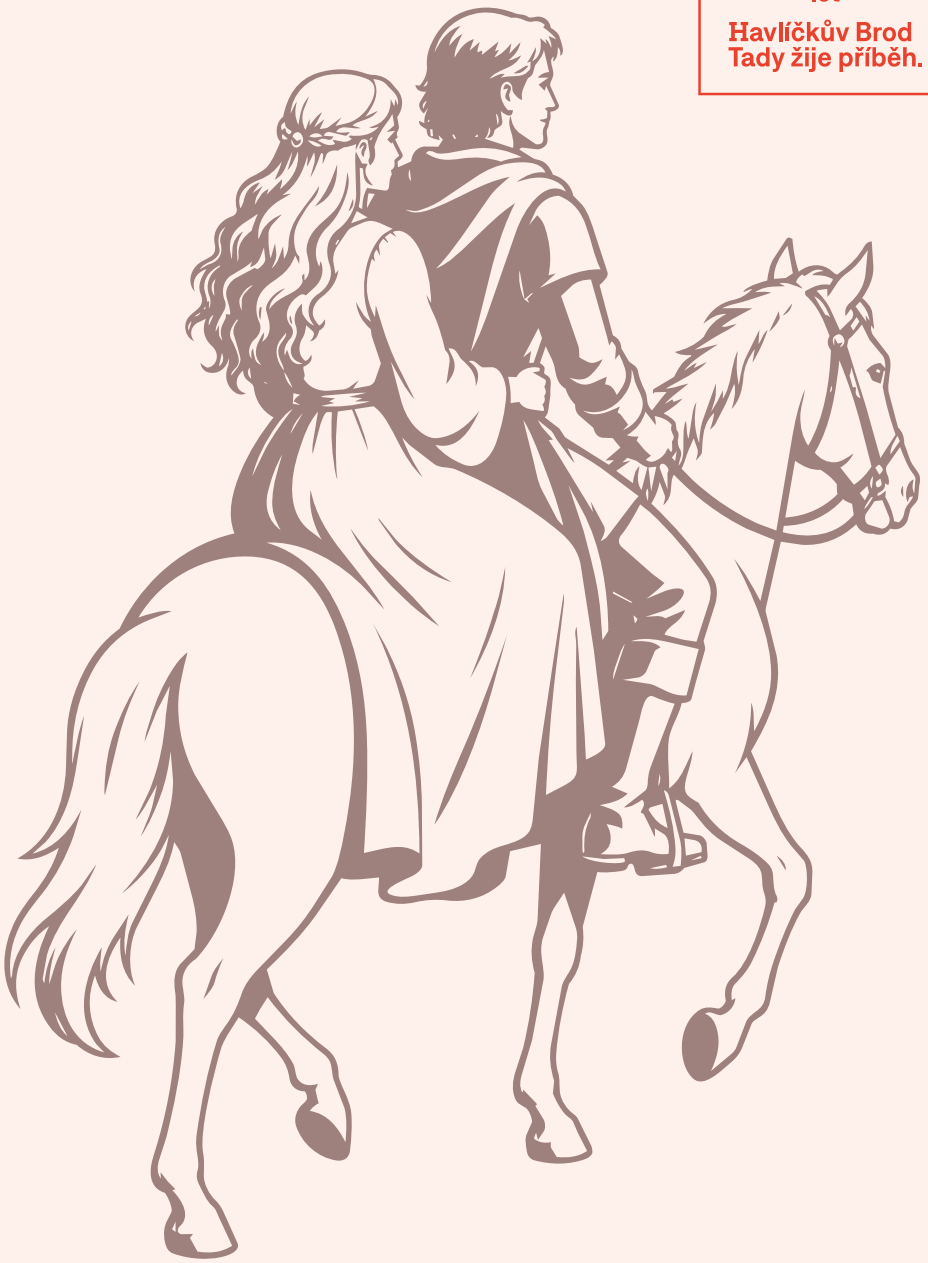
770
let
Havlíčkův Brod
Tady žije příběh.

Jelena

Markéta Hejkalová

povídková adaptace pověsti O Bělohradu

Jelena

Bělohrad byl mocný a bohatý hrad. Žily v něm dvě slečny. Všichni rytíři z okolí toužili po Svatavě. Měla jasně modré oči a dlouhé blond vlasy, byla štíhlá, laskavá, usměvavá, oblékala se do krásných šatů a pomáhala každému, kdo její pomoc a péči potřeboval, protože znala všelijaké byliny a uměla z nich vařit léčivé čaje, lektvary a masti. Svatava se usmívala na všechny, ale ráda měla jenom jednoho.
Rytíře Ctibora z nedalekého Modrohradu.
Druhá dcera, Svatavina sestra Jelena, byla úplně jiná. Vysoká, statná, černé vlasy měla nakrátko ostříhané. Neusmívala se, neuměla vařit byliny ani nic jiného. Nejradši ze všeho se projížděla na koni po lesích a lovila všechna zvířata, která jí zkřížila cestu. Rytíři se jí báli, protože po nich uměla šlehnout nejen zlým slovem, ale zrovna tak bičem. I Ctibor se jí bál a jezdil za Svatavou hlavně tehdy, když Jelena nebyla doma.
Jednou o Jeleně vyprávěl na hostině ostatním rytířům.
„Já ji zkrotím," ozval se najednou rázný hlas.
„Jen jestli dřív nezkrotí ona tebe," zasmáli se ostatní a podívali se, kdo si to na Jelenu troufá. Veverýn z Ořechova? Ořechov byl tak malý hrad, že připomínal spíš tvrz, a proto Veverýna nikdo nebral vážně a rytíři se mu posmívali. A taky kvůli jménu. Kde máš veverku, Veverýne, pokřikovali na něj.
Tím víc chtěl vyniknout. Kdyby pokořil nepřístupnou Jelenu z Bělohradu, to by všichni koukali. A kdyby ještě k tomu získal vyhlášený bělohradský poklad, měl by vystaráno, nikdo by se mu už neposmíval.
„Příště pojedu na Bělohrad s tebou," oznámil Ctiborovi jakoby nic.
„Tak na to zapomeň! Na Bělohrad se nikdo nedostane," potvrdil Ctibor to, co všichni v okolí věděli. Po zuby ozbrojení strážci hlídají hrad ve dne v noci nejenom kvůli dcerám, Svatavě a Jeleně, ale možná ještě víc kvůli ohromnému pokladu, zakopanému ve sklepení. I když tam si stejně nikdo netroufne. Kdysi tam totiž přebývali ariáni. Tak se říkalo lidem, kteří si představovali svět trochu jinak než většina ostatních, a museli se proto skrývat. Prý ale všichni rychle umřeli, protože podzemí bylo zamořené nějakým vzácným jedem. Skoro nerozpoznatelným, ale o to ničivějším. A ten jed tam je pořád.
Veverýn se nevzdával.
„Chlapi, přece si nenecháme líbit, aby se nad nás nějaká holka vytahovala, no ne? Musí dostat za vyučenou!"
Nikdo se nezeptal, jak si Veverýn tu vyučenou představuje. Ostatní rytíře Jelena moc nezajímala, měli svoje kamarádky.
„No ale ten poklad! Snad byste nevěřili, že ve sklepení je nějaký jed, to jsou všechno jenom babské plky!"
Poklad, to bylo něco jiného. Peníze by se rytířům hodily. Nikdo jich neměl nazbyt a údržba žádného hradu není zadarmo.
„Možná tam jed není, ale do sklepení se stejně nedostaneme," prohodil nerozhodně jeden rytíř.
„Mám plán," oznámil Veverýn důležitě. „Až Ctibor příště pojede na Bělohrad, otráví tam studnu."
„Co to říkáš?" zhrozili se rytíři. Otrávit studnu byla strašná věc, hrdelní zločin.
„A proč?"
„Až všichni pomřou, prostě tam přijdeme a vezmeme si, co budeme chtít," řekl Veverýn, ale jistota se z jeho hlasu už vytrácela.

„Všichni? To myslíš i Svatavu?" zeptal se Ctibor, přistoupil až k Veverýnovi a tasil meč z pochvy.
„Dobře dobře," začal Veverýn couvat. „Mám jiný plán. Domluvíme se, kdy pojedeš na Bělohrad, a prostě nám otevřeš bránu."
S tím rytíři souhlasili — až na Ctibora, ale už bylo pozdě. „Kdyby se ti nechtělo, řeknu na Bělohradě, žes chtěl otrávit studnu a všechny je zabít."
Domluvili si den a hodinu. Ctibor věděl, že nesmí dopustit, aby Veverýn s hordou rytířů vtrhli do hradu — ale jak tomu zabránit, na to ne a ne přijít. Až v poslední chvíli ho konečně napadlo řešení.
„Slyšel jsem, že v lesích kolem Ronovce prý pobíhá obrovský jelen. Má velké parohy a ty jsou celé ze zlata," řekl, aby ho slyšel hradní pán i Jelena. Žádný jelen nemá zlaté parohy, Ctibor si to vymyslel. Věděl, že hradní pán je chamtivý po zlatě a Jelena zase po lovu a chtěl je tak odlákat pryč z hradu.
„Tak na co čekáme, jedeme!" zavelela Jelena. Víc než zlaté parohy ji lákal divoký lovec, rozježený chlap s vyjící vlčí smečkou, který prý kolem Ronovce řádí a lidi i lesní zvěř se ho bojí ještě víc než jí. Toho kdyby tak ulovila!
Vzápětí se udiveně podívala na svou sestru. Svatava na sobě také měla lovecké oblečení.
„Cože? Ty chceš jet na lov? Vždyť neumíš střílet!"
„Projedeme se po lese," odpověděl místo Svatavy Ctibor. Věděl, že ji za každou cenu musí dostat z hradu dřív, než do něj vtrhne Veverýn a rytíři.
„To ale nejde, aby se při honu po lese kdekdo špacíroval," namítla Jelena… Kdyby radši mlčela a uháněla za jelenem a divokým lovcem, udělala by líp.
Nevěděli, že Veverýn Ctiborovi nedůvěřoval, proto se s rytíři už ráno ukryl v křoví na břehu řeky — a aby jim čas lépe utíkal, popíjeli medovinu. Jakmile se otevřela brána a hradní pán, jeho dvě dcery Svatava a Jelena, Ctibor a několik zbrojnošů vyjeli ven, vyrazili proti nim, s Veverýnem v čele.
„Kam se ženeš, krásko?" zahulákal na Jelenu opile, ale ona se jen ušklíbla a mávla rukou, jako by odháněla dotěrného komára. To Veverýna rozběsnilo. Rozjel se za Jelenou, a když ji dostihl, chytil ji kolem pasu a smýkl k sobě, chtěl si ji hodit přes sedlo a unést někam daleko. Na poklad v tu chvíli úplně zapomněl. S mírnou Svatavou by se mu tenhle drzý plán možná podařil, ale Jelena dlouho nepřemýšlela. Vytáhla ostrý nůž, který s sebou vždycky nosila na stahování ulovené zvěře, a bodla ho Veverýnovi přímo do srdce.
„Cos to udělala, ty nešťastnice!" zhrozili se hradní pán i Ctibor se Svatavou. „Teď nás pomsta nemine!"
Pomsta je skutečně neminula. Strhla se hrozná řež. Rytíři zabili hradního pána i Jelenu. Brzo jim dorazili na pomoc zbrojnoši z Ořechova, které vyslal Veverýnův otec. Nebylo jich mnoho, ale byli zákeřní a krvelační. Pobili všechno živé, co na Bělohradě našli, a navíc hrad celý pobořili. Pak se probourali do sklepení. Těšili se na poklad, ale místo něj je tam čekala smrt. Staré pověsti o jedu nelhaly, nebo je ve sklepení uvěznily popadané hradní zdi.
Jen Ctibor se Svatavou zmizeli. Možná při útěku spadli do řeky a utopili se. Nebo je Ctiborův bílý kůň odnesl do bezpečí na hrad Modrohrad a tam spolu dlouho šťastně žili v klidu a míru.